

**COMIATS
I DOLS**

XIII

creixem

DOCUMENT D' ACCIÓ CATÒLICA OBRERA

El Senyor és a prop dels cors que sofreixen

(Salm 34,19)

El 15 de març del 2020 teníem trobada de família (germans, fills, nebots, nets, renebots...). El 14 va començar el confinament. Es va suspendre. El Jaume, el meu germà, comptava venir-hi. No ens hem vist més. L'1 d'abril moria pel covid a 75 anys. Era escolapi, aquests darrers anys de la comunitat de Santa Eulàlia, la dels vellets i malalts.

Amb el Jaume tota la vida ens vam anar veient amb intermitències. Jo tenia set anys quan va entrar al calassancià dels escolapis. Ens vàiem per vacances. Després va estar en diverses comunitats fins que el 1992 va passar a formar part d'una comunitat de Dakar i després d'una de la Casamance. El 2010 ve de vacances i no pot tornar al Senegal per problemes respiratoris greus i un càncer. A la tardor em jubilo i mantenim una relació més seguida. Li puc fer companyia en les diverses hospitalitzacions, unes quantes.

Ara va estar just una setmana a l'hospital. Què dura per a ell i què dura per a nosaltres, aquella setmana. Tot es va desbordar sense experiència per encarar la pandèmia, les conseqüències de les retallades ho agreujaven tot, no et podies acostar a l'hospital ni hi havia cap comunicació amb els malalts. L'aïllament era total. Ni companys de comunitat ni família no hi teníem accés. Algú, un cop al dia, quan podia, trucava a la comunitat i ells a nosaltres. El dia que ingressa, ma germana em diu que el Jaume ha trucat, que ingressa i que, sobretot, m'ho digui. L'endemà parlem per telèfon breument. L'altre encara el despenja, li costa de parlar, no l'entenc. Li deixava missatges. «En esperit som al teu costat, tots els de casa, la Lila també —la meva neta de dos anys llavors, que ell n'estava molt.» No sé si en va arribar a llegir cap. Fins que el mòbil va quedar descarregat.

Un dia d'aquells, llegim el salm 34 entre lectures. «El Senyor és a prop dels cors que sofreixen». Va ser el meu mantra, la meva jaculatòria. Sense estalviar-me un gran dolor al cor, era el que creia i sentia. El Senyor era al seu costat per mitjà de les persones que en tenien cura i era al seu costat

No facis ús d'un to diferent. No adoptis una expressió solemne ni trista. Segueix rient d'allò que ens feia riure plegats. Prega, somriu, pensa en mi. Prega amb mi.

Mare, t'estimo, et recordo, parlo de tu en present i soc capaç en l'enyorança de riure amb la resta de la família recordant anècdotes viscudes amb tu. Tal com ens vas demanar, anirem a Montserrat, pregarem per tu.

Que el meu nom es pronuncii a casa com sempre fou, sense cap mena d'èmfasi, sense cap mena d'ombra.

És molt difícil quan una persona ha estat tan present, tan dedicada i disponible als altres, que no la trobis molt a faltar. Tot i que darrerament érem els altres els qui estàvem per tu, no vas perdre la capacitat de VEURE, de preveure i aconsellar, de transmetre pau i amor.

La vida és el que fou, el fil no s'ha tallat (...). No estic pas tan lluny. Soc a quatre passes... Ho veus? Tot està bé.

Vam tenir molta sort de poder acomiadar-nos, tots junts al teu voltant. Aquest comiat ens va reconfortar, sabíem que podia passar;

entenc que tot i que pels que es queden i estimen sempre és dolorós, no és el mateix quan la mort arriba sent jove que quan ets gran; quan la malaltia va minant les forces que quan la mort arriba sobtadament.

Tornaràs a trobar el meu cor, tornaràs a trobar la seva tendresa depurada. Eixuga les llàgrimes i no ploris més si m'estimes.

Crec que no hi ha una fórmula per superar el dol, cadascú necessita anar avançant al seu ritme, amb el seu caràcter, amb la seva fe. Dos dels nets s'han fet un tatuatge en memòria teva, van al cementiri a portar-te flors, ploren i riuen. Hi ha qui no diu res, ja està tot dit. Jo soc més de verbalitzar, em quedo amb tot el que he rebut, sobretot amb els bons records i intento estar disponible. Sento que si estimem i ens sentim estimats, explicitant amb fets i paraules el que sentim, creem vincles que ens ajuden a anar superant les pèrdues.

Mare, et recordo, prego, i confio retrobar-te quan anem al Pare.

Beatriu Mena Rubio

Grup Pujós X, Zona Baix Llobregat